

LA MÀQUINA DE REPARTIR EL TEMPS

Tots els dies d'entre setmana em desperte com si estiguera en el conte d'Alicia al país de les meravelles. Per què és així? Perquè ma mare tots els matins em desperta com si fora el conillet blanc del conte. Les primeres paraules que escolte cada matí són: arribe tard, arribe tard, tinc una cita molt important, no tinc temps de dir hola i adeu, arribe tard, arribe tard.

Des que obrim els ulls, la meua germana i jo comencem una marató. Per això quan arribem a escola ens relaxem i jo sempre pense: "Primera cursa superada!". Però això no passa perquè ma mare s'alce tard, sinó perquè treballa molt i sempre, com diu ella, tracta d'avançar. Treballa una estona pels matins abans que la meua germana i jo ens alcem i, de vegades, es despista un poquet.... Porte un temps pensant què podria fer perquè tinguera més temps lliure. La veritat és que no done amb cap solució fàcil. Tan sols tinc 10 anys, així que no puc pagar-li a ningú perquè l'ajude. També crec que si fora fàcil ma mare ja ho hauria pensat. Però no em done per vençuda i tots els dies li done voltes al tema. I mentre ho pense escolte: "Martina, dona't pressa que arribem tard".

Hui quan ma mare ha arribat a casa l'he vist un poc cansada. Li he preguntat si estava bé i m'ha dit que sí, però que tenia molt de treball per al dia següent. Per la cara que tenia he pensat que treballar ha de ser com tindre un examen tots el dies, així que no sé si m'agradarà.

Quan m'he ficat al llit he pensat que necessitava urgentment una solució per a ma mare. M'agradaria que quan arribe a casa tinga temps per a estar amb la meua germana i amb mi, que parlem, que dinem juntes... En definitiva, que gaudim dels moments en família.

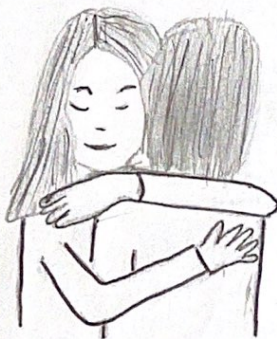
Com tenia molta son me'n vaig anar al llit i em vaig quedar adormida sense haver trobat una solució per al problema. Però, de sobte, en els meus somnis vaig aparèixer en una sala de reunions gran i acolorida. Em notava nerviosa. Hi havia una taula enorme amb molta gent al voltant. Jo era l'única que estava dreta. No entenia molt bé per què estava allí ni què havia de fer. De sobte, ma mare va entrar a la sala amb una companya del treball. Jo vaig pensar que ella m'ho explicaria, però només em va mirar, em va somriure i em va dir bon dia. Després algú em va preguntar si podíem començar. Jo no sabia a què es referia. Es va acostar a mi i em va donar un comandament que servia per a passar les diapositives de la presentació. Aleshores em vaig girar i vaig veure una presentació de PowerPoint titulada: "Com poden guanyar temps les persones". Semblava que l'havia fet jo, ja que baix del títol posava el meu nom. Mentre passava diapositives vaig arribar a una un poc diferent, ja que s'anomenava: "La màquina de crear temps". Hi havia plànols i números, molts números. Abans de començar a explicar com funcionava, ma mare va alçar la mà i va preguntar que si fent els dies més llargs les persones guanyarien temps. En aquest moment, em vaig acostar a ella i li vaig preguntar què era el que li feia falta per a ser feliç.

Després d'uns segons, em va dir que el que necessitava era aprendre a repartir el temps entre les coses que li agraden: la família i el treball.

Vaig començar a riure sense parar perquè, després de tota aquesta presentació, resulta que ma mare no necessitava més temps, sinó aprendre a repartir-lo. Tot el món va assentir amb el cap.

Després de tot m'he adonat que ningú vol deixar de fer el que li agrada, inclús si es tracta del treball o dels deures. Només hem de saber repartir el temps amb les coses que ens agrada fer. Per això vaig demanar a tots els assistents de la reunió que em donaren uns dies per a dissenyar la màquina de repartir el temps. Tots em van aplaudir i em vaig anar molt contenta de la sala de reunions.

Quan vaig despertar i vaig tornar a escoltar la famosa frase de ma mare, li vaig donar una abraçada ben forta i li vaig dir que ja havia trobat la solució perquè mai més arribara tard.

Esriptora i il·lustradora: Martina Huerta Máñez